

§ 6.

Den Rente, som den sjællandske Bondestands Sparekasses Debitorer efter tinglæste Panteobligationer i faste Ejendomme svare af deres Gæld, kan af Indenrigsministeren fra og med December Termin 1909 forlanges forhøjet til $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. — Pantedebitorerne ere berettigede til med 1 Maanedes Varsel i Tiden til 1. Januar 1910 at opsigte deres Gæld til Sparekassen; saadanne eventuelle Opsigelser kunne udstedes paa ustemplet Papir. Ved de paagældende Debitors Optagelse af et tilsvarende Laan i en Kreditforening ville i Tiden til 1. April 1910 de til Kreditforeningerne udstedte Panteobligationer være at fritage for Stempel- og Tinglæsningsgebyrer.

Den Rente, der af Sparekassen bliver at yde af Indskud, fastsættes af Direktionen, dog indtil det i § 1 ommeldte Laan er afviklet under Forbehold af Indenrigsministerens Approbation.

§ 7.

Det gennem den sjællandske Bondestands Sparekasses 2den Afdeling indvundne aarlige Overskud henlægges til en Reservefond; naar Reservefonden i Forbindelse med den indbetalte Del af Garantifonden udgør over 10 pCt. af Indskydernes Tilgodehavende, kan det overskydende Beløb anvendes til Tilbagebetaling paa den indbetalte Garantikapital.

§ 8.

Indenrigsministeren fastsætter det Tidspunkt, til hvilket den sjællandske Bondestands Sparekasse atter kan begynde sin Virksomhed.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Under Hensyn til de meget store Tab, der vare blevne paaførte Den sjællandske Bondestands Sparekasse ved de gennem en længere Aarrække mod Kassen udøvede Besvigelser, blev det nødvendigt i Medfør af Bestemmelsen i Lov om Spare- og Laanekasser af 28. Maj 1880 § 8 at standse Sparekassens Virksomhed d. 8. September 1908. Ved den herved fremkaldte Situation førtes Regeringen straks ind paa Overvejelser af, om der ikke burde træffes ekstraordinære Forholdsregler for at mildne Følgerne af den Ulykke, der havde ramt Sparekassen. Det maatte nemlig stille sig som utvivlsomt, at et Sammenbrud af denne gamle og i sin Virksomhed vidtforegnede Sparekasse ved sine direkte og indirekte Føl-

ger vilde volde Tab og Ulemper i store Kredse af Landets Befolkning og paa uheldig Maade paavirke den hele økonomiske Stilling i Landet. Maatte det saaledes erkendes, at den indtraadte Nødstilstand i Den sjællandske Bondestands Sparekasse kunde betegnes som en Landsulykke, stillede det sig som et naturligt Krav, at der blev ydet Hjælp, og dette Krav støttedes ved Hensyn paa den ved Lov Nr. 22 af 15. Februar 1908 truffene Ordning, hvorefter Staten i Forening med de store københavnske Banker under den da truende alvorlige økonomiske Krise traadte hjælpende til overfor de nødlidende Banker.

Under Regeringens videre Arbejde paa Sagen. viste det sig, at Den sjællandske